

cielle Tilføielse til Lovforslaget af 1872, som ere fremkomne her, ere egnede til at fremme Lovens Gjennemførelse.

Ordføreren (Bøjfen): Den meget ærede Minister, som nu havde Ordet, benegtede, at jeg som Ordfører skulde have Lov til at tage den fra samtlige Landets Kjøbstæder her indkomne Adresse til Indtægt for det foreliggende Lovforslag. Den meget ærede Minister har selvfølgelig Ret i, at denne Adresse ikke kan tages til Indtægt i den Form, han synes at forudsætte, nemlig at man i Adressen skulde have udtalt sig til Fordel for hver enkelt Bestemmelse, der indholdes i Lovforslaget, og at Kjøbstæderne selvfølgelig havde overladt til Regeringen og Rigsdagen at vedtage den endelige Lov, der skulde ordne dette Forhold, behøver man ikke engang at sige, thi vi ere endnu ikke komne saavidt, at Kjøbstæderne selv besørge Lovgivningen; men at det er rigtigt, at de Principer, hvorpaa det foreliggende Lovforslag støttes, skulde bæres oppe af Kjøbstædernes, naar man tager den som Helhed, derom nærer jeg ialtsald ikke den fjerneste Tvivl, og dersom vi vilde give os særdeles god Tid, kunde der i den Henseende jo gjøres et Forsøg. Dersom Lovforslaget blev omfendt til samtlige Landets Kjøbstæder og der blev forelagt dem det Spørgsmaal, hvorvidt de ønskede, at dette Lovforslag skulde blive til Lov, eller at Sagen skulde blive ved det Gamle, saa tror jeg ikke, at Mange her i Salen tvivle om, hvad Kjøbstædernes Svar vilde blive, nemlig at de, ganske bortset fra, at en eller anden Kjøbstad eller et eller andet Byraadsmedlem mulig vilde sige: det eller det Punkt i Loven ere vi ikke saa overmaade glade ved, vilde svare: heller end at beholde det Gamle, tage vi det foreliggende Forslag. Den høitærede Indenrigsminister yttrede fremdeles, at Forslagsstillerne egentlig heller ikke kunde tage den Forhandling, som har fundet Sted her, til Indtægt, idet der er kommet vægtige Indvendinger mod Forslaget fra alle Sider her i Salen. Jeg skal forøvrigt siden komme mere tilbage dertil. Jeg vilde i den høitærede Indenrigsministers Sted have sagt: Dersom et af mig fremsat Lovforslag var bleven modtaget med en saadan Velvillie fra alle Sider her i Salen som dette, vilde jeg have været

særdeles godt fornøiet med en saadan Modtagelse. Forvrigt sluttede den høitærede Indenrigsminister med Udtalelsen af et politisk Standpunkt, som det være mig tilladt at karakterisere saaledes, hvis jeg maa bruge et populært Udtryk: *flaar Du min Tøde, flaar jeg ogsaa Din.* Jeg skal forøvrigt ikke komme dybere ind paa politiske Betragtninger i det Hele, det er ikke fra det Synspunkt, jeg ønske denne Sag set. Jeg tror, at det er rigtigt, at jeg som Ordfører fra Forslagsstillernes Synspunkt udtaler mig noget nærmere om adskillige Bemærkninger, som det indbragte Lovforslag nu har givet Anledning til under de to Dages Forhandlinger, der ere gaaede forud. — Jeg skal da først vende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad). (Stemmer: Han er ikke til Stede). Det ærede Medlem er ikke kommen til Stede, men da han viensynlig synes at tale ialtsald paa et større Tal af sine Meningsfællers Vegne, kan jeg maaske alligevel udtale, hvad jeg ønskede at sige overfor ham. Det er viensynligt, at de Herrer af Høire have været en hel Del i Tvivl om, hvorledes de skulde betragte dette Forslag, om de i Grunden skulde betragte det som Ven eller Fjende. Dette minder om en bekendt Historie, som de Herrer vittnok kjende. Engang havde Molhoerne fundet et Dyr paa Marken. De kjendte det slet ikke, og da de vare i Tvivl, tilkaldte de Sognefogden, som gjaldt for den flogeste Mand i Sognet, og spurgte ham, hvad det var for et Dyr. Jeg tror forøvrigt, at det var en ganske uskyldig lille Frø. Sognefogden grundede meget over dette, og kom da efter megen Overveielse til det Resultat at han erklærede: enten maa det være en Hjort eller ogsaa maa det være en Turteldue. Jeg veed ikke, om Molhoerne egentlig vare tilfredse med denne Kjendelse, men det forekommer mig, at den Betragtning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds fremsatte, i Grunden er noget analogt dermed. En Høin Dag fandt de Herrer paa deres Pladser liggende et Lovforslag, og de kunde ikke rigtig fatte, hvorledes de skulde betragte det. De tilkaldte da Partiets Sognefoged og spurgte ham om, hvorledes de egentlig skulde opfatte det, og han afgav da efter mange Overveielser pro et contra denne Kjendelse: Enten maa det, som Historien siger, være en Turteldue, eller jeg